

Jak jsem se dostal do Clevelandu.

Pro Památník Spolku Starých Čechů Osadníků napsal Václav Šnajdra.

Moje první návštěva Clevelandu datuje se z r. 1870, v létě; přijel jsem jako "slavnostní" řečník na slavné dedikování síně Národního Spolku Perun. Po budově té, jež hostila krom místnosti školné určené ještě divadlo a tělocvičnu — k tomu účelu užíváno taneční sálu, — není dnes památky. Na jejím místě nalézá se strojovna basičstva, nedávno vystavěna. — Čelila ulici Arch, téže, na její levém konci čelem proti ulici Burwell stál první český kostel se skrovnickou farou, na níž sídlil pater Řepiš, jemuž bylo souzeno státi se štikou v rybníku. V domnění, že chrání stádo své před kacířstvím a odpadlictvím, bouřil proti národním spolkům a národnímu životu.

Ten život záležel v hraní divadla — ne frašek, ale vážných po výte historických kusů, — slavné památek, sokolování a arci i tanci a "banketech." Bylo to všecko nevinné vlastnění, na vlas takové jaké kvetlo tou dobou a již od let šedesátých ve vlasti naší a v němž i mnozí duchovní, zejména ti mladší se horlivě podíleli.

Stejný život rozvíjel se na počátku let sedmdesátých v Slovanské Lípě na rohu Croton Ave. a Case Ave. (dnešní 40. ul.), budově cihelné, hostiví společnost poněkud usudlejší a konservativnější než byla ona rázného Perunu. A nejnynější v soumraku slávy Václava Rychlíka na severovýchodním rohu Croton a Humboldt St., která dodnes ještě stojí právě jako budova Slov. Lípy, jenže obě jsou v rukou cizích soukromníků — a jsou pro Čechy skoro bez významu.

Života dosti souperení ani naružlivých třenic dosti a často i vojna s farářem a kostelní stranou, — jen jedna důležitá pomůcka, zvláště amerického života veřejného a společenského, scházela; mluvit český list. Nedostatek ten nejtíže pocíval spolek Perun, k němuž se hlásila hrstka vzdělaných, též tu tehdy byla; mluvit lidí studované, aby se nikdo neurazil. Tém zdálo se, že strana národní a svobodomyšlná potřebuje veřejného a ovšem svobodomyšlného listu jako soli. Barákova "Svoboda" v Čechách s takovým úspěchem klerikalismus potírající, nebyla tu neznámá. Nuž, list takového směru by se byl sem hodil, na takový měli naši zásluh.

A takový již v Americe vycházel, jen že na západě až kdesi v Cedar Rapidsích, ve státu Iowa, což tenkrát bylo daleko. Byl to "Pokrok" Karlem a Bedřichem Jonášem založený a Fr. B. Zdrůbkem redigovaný. Jak ten list dostal do Clevelandu? Tato myšlenka namanula se sama sebou a vlně členové "Perunu" již se jí nespustili.

Pan Jos. W. Sýkora, tehdy jediný český advokát clevelandský, býval jednatel Jonášovy "Slavie" a stal se ovšem také jednatel a horlivým rozšiřovatelem "Pokroku," jehož směr se úplně kryl s jeho osobním přesvědčením, jak za to mám. Jsa v častém písemném styku s Jonášem, mohl se jich ovšem snadno zeptat, jest-li by list nechtěl přestěhovat z Rapids sem. Nejspíš i věděl, že se v tom městě "Pokroku" valně nedáří. A bylo veřejnosti nejráději známo, že se tam Zdrůbek zapletl do soudu s paterem Urhanem, a tento soud neudílil jeho přebývání a práci v Rapidsích příjmením a snažil. Svobodomyšlný, i clevelandský, působil ten soud velkou radostí, tabali se o člána "Pokroku," obsahující zprávy o tom soudním líčení, jež redaktor neopomněl poslati stohem hodné květnatý.

Pacit jednání byl, že Jonášové projevíli ohehot "Pokrok" clevelandským prodati. Utvořila se tu na ručej akciová společnost, které byl v čele již řečený J. W. Sýkora, který i napotom zůstal a trval jaksi vrbouha dozorem listu z rukou Jonášů převzatého. Pokladníkem společnosti tiskové zvolen p. Martin Krejčí, bohatý kupec a ošklivý soudruh p. Sýkory.

Společnost přistavěla na honer k cihlovému stavění náležitěmu p. Martinu Krejčimu na jeho východním rohu Croton St. a Humboldt St., zrovna vstříc Rychlíkově síni, dřevěnou tiskárnu, v

níž umístěn nový velký pres a sazečské kasy, — a sem "Pokrok" v měsíci únoru 1871 nastěhoval. Přijel redaktora F. B. Zdrůbka byl triumfální. Kde kteří národné smýšlejší Čech, všichni mu táhli s prapory naproti. V Perunu pak k jeho počtě ústrojena slavná hostina. Snad žádný redaktor nebyl přijat českým občanstvem s počtou podobnou. — Bylo to snad poncejprv a snad i naposled, co lid nás přinesl zástupci tisku takový nadšený a u-přímný hold.

Avšak — již moudrý Šalamoun, který sláve rozuměl, povzdechl si: "Všecka sláva, polní tráva..."

Již po roce opouštěl p. Zdrůbek toto město s bolestnými zkušenostmi. Vypudil jej odtud prohraný soud s paterem Řepišem a roztržka se svými nedávnými přáteli a ctiteli. I tu se ukázala pravdivost amerického pořekadla: "There's nothing like success," není nad úspěch nebo výhru. Kdo však není připraven na prohru, neměl by se do hry pouštět — zejména ne do hazardní, jako je soud s kat. knězem.

Tento soud byl první velkou nepřijemností ano prvním těžkým svězelem tiskařské společnosti "Pokroku." Přišlo jich ale víc, ba celý "endless chain."

Nástupcem Zdrůbkovým stal se p. V. J. Čapek, Sýkorův spolužák z Píseckého gymnasia, který v sedmdesátých letech žil v Praze. Zdá se, že se tam chtěl živiti spisovatelstvím. Ten ochotně Sýkorovo pozvání, aby přišel k "Pokroku" za redaktora, přijal a na počátku jeseň byl v Clevelandu. Jsa sehopný, energický a spolu i společenský, záhy soustředil kolem sebe výkvět tehdejších nařízení a s tím dal se do "práce." — Říkalo se tak hlavně divadlu a pořadání zábav. V listu vynikal vtipem a humoristickými nápady, čímž se četářům rázem zalíbil. A tak se zdálo, že od nynějška má "Pokrok" cestu postlanou květin.

Sen ten se však záhy rozplynul jako bublina. Mezi kvitím vyskytly se kopřivy a trní a chůze po něm stala se přehleznou. Nastaly nové boje s farou. K tomu přistoupily osobní třenice s vydavatelstvím a ty skončily odezvením a posléze rozchodem. Pan Čapek se r. 1873 v létě, redakce "Pokroku" vzdal a založil si pak tiskárnu vlastní v stavení jednom naproti Slovanské Lípě, začal tam vydávati "Národní Noviny," v nichž ošotočno napařad na jednotlivé osobnosti stojící za "Pokrokem" a za "Perunem." Nevyim jíž na jisto, ale domnívám se, že z toho hrozil vydavatel a redaktoru nový soud.

Tyto mrzutosti strpěly p. Čapekovi delší tu pobyt, i sebral tiskárnu a odjel do New Yorku, kde začal vydávati list "Patriota" nazvaný.

K "Pokroku" poťolan nyní za redaktora pisatel těchto radků. Ryl tehdy redaktorem "Pokroku Západu" a "Amerikána" v Omaze, kam přešel od "Slavie," při níž tři roky pracoval zastupuje Karla Jonáše po čas jeho pobytu v Evropě za války franko-pruské a ještě dlouho po ní. Za války byl totiž Jonáš dopisovatelem válečným na straně německé, t. j. z tábora německých vojsk, s nimiž jako dopisovatel americký táhl do Francie, kde ovšem záhy poznal, že císařská Francie, Francie Napoleona III., Němciim musí podlehnouti.

Po svém návratu z Evropy za ložil K. Jonáš při "Slavii" týdně čtyřstránkový list "Amerikán" jménem, jenž nepřinášel než články a všeobecné americké, román z ovednání amerického a nepřijímal obléhek. Ten list si založil hlavně, aby své péro zaměstnával, protože při pilnosti redaktora V. Šnajdra do "Slavie" psáti mu nebylo potřeba.

Stalo se však tou dobou, že vydavatel deníku "Omaha Bee" a seského listu "Pokroku Západu" v Omaha, Neb., k tomuto vydavatelé. Pokladníkem společnosti tiskové zvolen p. Martin Krejčí, bohatý kupec a ošklivý soudruh p. Sýkory. Společnost přistavěla na honer k cihlovému stavění náležitěmu p. Martinu Krejčimu na jeho východním rohu Croton St. a Humboldt St., zrovna vstříc Rychlíkově síni, dřevěnou tiskárnu, v

koupili Rosewater od Jonáše "Amerikána," aby jej spojil s "Pokrokem Západu." Zapředeno vyjednávání a výsledek byl, že Rosewater "Amerikána" převzal, čímž Jonášovým rukoum uvolnil, takže mohl V. Šnajdra nechat odejti do Omahu.

Jemu se tam však nemohlo líbit. Tehdejší Omaha byla siec "hlavním městem" divokého jete západu a jeho hranou, do níž se nahrnulo všelikého dobrodružného a nevázaného lidu. Reklama pozemková — hlavně Francie Traína — která předpovídala a malovala Omaze budoucnost nejskvělejší, tak na př., že daleko za státní Chicago i St. Louis, zavinišla, že se tam hnal kde kdo náhle zbhatnouti si přál. A když bublina praskla, oetli se tam tisíceové na holičkách.

Rosewater, který Cleveland dobře znal, protože tam jako chlapec a rodičemi svými bydlel a to také ještě v staré české osadě na Croton St., Šnajdra zrazoval a zdržoval, ukazuje na velké výhody rostoucího západu, kam právě tehdy Čechové nejze z Čech, ale hlavně ze starších sídel ve Wisconsinu, Illinoisu, Iowy se valem hrnuli, zabrájíce celé okresy, jejich rychlý hospodářský rozkvět musel nutně i omažskému českému listu prospívati.

Pisatel neměl však již v Omaze stání, — ani tehdy, když p. Rosewater za důvěrnější řeči se zmínil, že by po čas mohl od něho český list převzít i státi se jeho majitelem.

Poradil Rosewaterovi, aby světlí redakce Pokroku Západu Janu Rosickému, jenž tehdy bydlel v Crete, Neb., nebo kdýby tento se zdráhal, Fr. B. Zdrůbkovi, tehdy již v Texas se zdržujícím, odjel v létě r. 1873 do Clevelandu a tuším v září nastoupil u "Pokroku" s veselou nadějíou myslí.

Nějaký čas uvažoval ještě neměl-li by dovršiti své studie v Čechách politikou přerušeno, a navrátiti se pak do vlasti jako učitel před tím básník J. V. Sládek, — když se však v prosinci téhož roku oženil se sleč. Cecilii Kořizkovou, deorou p. Františka X. Kořizka, našeho českého Frankína, připoutal životní osud svůj na trvale již s touto zemí a i s Clevelandem, — přes to, že mnohou těžkou zkoušku musel tu podstoupiti, mnohou hořkou pilňku kolkouti, než při svém vlastním listu "Demieci Novověku" a ve své vlastní parní tiskárně na Broadway a Roseville osamostatněl.

Míval jsem touhu po nějakém hostinnějším a lahodnějším útulku na stará kolena, ale i ta čim dal tím více umdlévá, — a bojím se, že mne s Clevelandem již ne-rozlučí lo — smrt. Po smrti všude hozky. Ani v kalifornském ráji nespí se jiný věčný sen.

17. září 1914.

DEN DÍKUVZDÁNÍ.

Všichni národově oslavují, s různými obřady a obyčejí, sklizeň ovoce a obilí při obžinkách, jak my v šestině říkáme. "A šli do polí a do vinu a sbírali hrozny a konali slavnost, a šli do domu svého boha a jedli a pili," jest biblické vyhlášení způsobu, jakým Kanaánští oslavovali zakončení sklizeň.

Mezi Hebrejeji slavnost tato měla ráz náboženských obřadů. Byla známa jako "Slavnost Tabernáklu," poučevadě během těch dnů lidé šli ve stanech v uponiňku na dohy, kdy neměli žádných stálých obydlí. "Jděte na horu a přiveste ratolesti divokých oliv a myrteové větve a palmové oliv a větve stromů na děláni hud." A opět: "Až sklízíte ovoce země, budete oslavovati Pána." Toto jsou biblické příkazy vztahující se na způsob zachovávání obžinkových slavností mezi židy.

Obžinková slavnost starých Řeků byla známa jako "Demetria," na počest Demeter, která byla bohyní zemědělství a sklizeň. Její symboly byly máčky, klasy kukuřice, košík ovoce a prasátko. Tyto věnovány byly jako oběti během prvých tří dnů slavnosti. "Kak lidé utvořili právoed, a při i sejmoua taubent, ale také pouti byl utolen a zachovávan.

Rimané jmenovali svoji obžinkovou slavnost, která jako u Řeků konána byla v říjnu, "Ceresia," na počest Ceres, bohyně polí a zahrád. Slavnost předebráše, kdy zvíře a první ovoce sklízě byly věnovány jako oběť.

Pak lidé utvořili právoed, a při zvucích hudby kráčeeli do polí, kde po sedm dní hodovali a veselili se.

Každý evropský národ má své zvyky a obyčaje obžinkových oslav, avšak letos bude smutno skoro v celé Evropě. V těch krajích, jimiž přešly táhnoucí armády, obilí bylo zničeno a půda zdeptána. Ve státišlech domovů, do nichž válka zasáhla, nebude žádného obžinkového veselí; v mnohých z nich nebude ani chleba. Na místě děkovných hlasů vznášejících se k nebesám, bude tam pláč pro syny a manžely, otce a bratry, kteří padli v bitvách.

První obžinková slavnost v Americe byla konána Poutníky skoro před třemi sty roky. Přistáli na ponurém pobřeží novoauglickém v prosinci předešlého roku. V následujícím jaře (1621), se smíšenými počty strachu, nádeje a pochyb, světili skrovnou zásobu semene nové zemi. Zima byla velmi krutá a více než polovice statečné malé družiny pomřela. Avšak země štědře odměnila jejich námahu, a pamatuje obyčejě dražého domova za oceánem, guvernér kolonie nařídil třídenní slavnost — slovem, obžinkovou slavnost. Slavnost tato určena byla státi se předešlým důležitějším Dne Děkuvzdání.

Přátelští Indiáni byli pozváni k hodům. Oni osvědělii mnohou laskavost osadníkům, jimž přirozeně stýskalo se po domově. Osadníci nebyli seznámeni se vzdělávaním půdy. Indián znal půdu i podnebí a věděl, jak pěstovati kukuřici. Tudíž náčelník Massachusetts s devadesáti ze svých druhů přinesli hojnou zásobu zvěřiny a zasvětili osadníky v tajemství táborového kuchaření. Osadníci obstarali divoké krocany a divoké husy, jejich bylo skoro tolik jako vrabů dnes. Jako zeleniny posloužily tykve a dyně a ženy kolonie naučily se od svých rudých sester, jak rozmělniti zrna kukuřice a dělati z moučky malé ploché vdolky, které mohly býti pečeny nad ohněm.

Neuť to obtížno slyšeti seču první obžinkové slavnosti v Americe. Nepromiknutelná pustina šířící se k západu oděna byla ve sláve podzima. Zelené smrk, vysoké a štíhlé jako strážcové na hřide, strnuly uprostřed těch podivuhodných barev, které v Americe věští příchod zimy. K východu vlnilo se modrozelené moře, hříjeí "o skalnatého pobřeží. A jaká pestrá společnost shromáždila se mezi měnivými vodami a hřebením červené a zlata lesa — kolonisté v jejich střízlivých doma tkaných šatech, Indiáni s jejich koženými, které je nom skrovně tělo kryly. Rudo-červený dlouhý, rovný vlas ozdoben byl pery a koraly. S oblékěm, natřeným hradkou a širokými pruhy černé barvy vypadal jako zosobnění řábla. Niemeně však jeho chování bylo neméně vážné a vznešené, nežli jeho bílých bratrů, kteří s důstojným přátelstvím nabízeii mu ruku na uvítání.

Před zahájením hodování kolonisté děkovali Bohu za všechny dary a požehnání, jimiž je oblažil v nové, cizí zemi. Indiáni rovněž vzdávali dik "Velikému Manitu" zaskukuřici, tykve a dyně, jakož i za hojnou zásobu zvěře. Během těch tří dnů slavnosti své kolonie a Indiáni měřili svoji zručnost ve střelbě. Kolonisté používali střelných zbraní. Avšak Indiáni věděl, jak používatí luk a šípů, a ačkoli změřil polivnu bodné vzdálenosti a osvěděil znaloušitě střelcovi se svoji okřídlenou a tichou zbraní, budila u něho hrůza "veliká medicina" kolonistova, která dělala tolik hluku a dymu.

Ačkoli během koloniálních a revolučních časů, ba i dlouho potom, zvláště dny děkuvzdání byly zachovávány, nebylo žádné pravidelnosti data až v 1863. Všeobecně dikůvědní prohlášení bylo v 1784, po uzavření míru s Anglií, jedno v 1789, aby se děkovalo za založení federální vlády; jedno v 1793 za prosperitu, jaké se těšil nový národ a jedno v 1815 za obnovení mír s Velkou Británií. Novoauglické státy zachovávaly aen zvyk ode dneš Poutníků a New York následoval jeho příkladu od 1817, avšak nebylo žádného takového všeobecného svátku až do dnů Lincolnových.

Praví se, že tehdy p. Sarab Haleová, která jinak nabyla pro

slulostí jako autorka "Mary's Lamb," dopsala prezidentu Lincolnovi a navrhla mu ustanovení dne, kdy celá země mohla by vzdávati díky. I v těch temných dobách občanské války, veliký Lincoln našel příčinu pro národní dikůvědní a vydal provolání ustanovující poslední čtvrtek v listopadu, 1863, jako den náboženských úkonů a národního dikůvědní. Všichni prezidentové od té doby následovali jeho příkladu a od toho roku, Den Děkuvzdání byl uznáván jako národní svátek. V domově, bez ohledu na církevní příslušenství, den tento jest zachováván jako onen rodinného shromáždění a hodování. Jest to typický americký svátek.

A letos, kdy opravdu všichni jsme poměrně šťastni, u porovnání s nešťastným lidem Evropy, máme opravdu za děkovati, ale zároveň měli bychom dle sil svých pamatovati na ubohou Belgii, na stejné ubohou Polsku, přes kterou několikráte se přehnaly nepřátelské armády a kde lid neměně trpí nežli v Belgii, a měli bychom pamatovati na naši českou vlast, která siec až dosud nestala se hojštěm, niemně však nebyla ušetřena hrůzami války.

AKCE V ZÁJMU KRAJANŮ V ANGLII.

(Zpráva Korr. Kanceláře Svazu Č. A. Žurnalistů.)

Jak známo, bylo z počátku, když některé pomocné výbory, z nichž hlavně new-yorský, vložily do svého programu také činnost politickou, těmto zazlíváno a o jejich vážné akci vyslovovány pochyby. Jak nyní se ukázalo, není bez významu a dobře se osvědčují.

Jak známo Čechové pařížští na počátku války za pomoci některých krajanů vymohli si dovolení, že mohou zůstatí volně v Paříži a uznání francouzské vlády, která považuje je nyní za úplně samostatnou národnost a ne za Rakušanů, s nimiž se nakládá jako s Němci. Čechové pařížští si tudíž pomohli sami a není jim třeba žádných papírových akcí nyní, nýbrž pouze hmotné pomoci.

Jinak se to má ale s krajanu v Anglii. Těmto nutno nyní pomoci a to důkladně.

Když zástupce Korrespondenční kanceláře Svazu Č. A. Žurnalistů dlel za určitými záležitostmi směru politického v Londýně, bylo mu sděleno se strany vlády, že Čechové budou chráněni. V téže době se velká část krajanů nabídl, jak již sděleno, jíti na pomoc Anglii, což ale prozatím nebylo přijato.

Čechové v Londýně a Anglii vůbec, jejich dle našeho úsudku jest tam asi 500, až dosud byli volnými a mohli se pohybovati jako ostatní občané a cizinci bez překážek. Nyní však byl vydán před několika dny rozkaz, že všichni Rakušané a Němci žijící v Londýně a jinde mají býti zatčeni a posláni do polního ležení za zátěm. To ovšem byla pro Čechy, kteří nebyli vyjmuti, těžká rána a naši zástupci a důvěrníci jali se činiti vše, co by mohlo hrozny osud ten od našich krajanů odvrátiti.

Naš důvěrník z Londýna po dává o tom následující zprávu:

"Když byl vydán rozkaz na zatčení všech Rakušanů a Čechů, šel jsem ihned ku p. Steedovi, chefraktoru "London Times," důvěrník, jemuž svěřeno bylo vyvízování všech českých záležitostí a sprostředkování veškerých důležitých jednání s anglickou vládou. Pozn. taj. kanceláře, a žádal jsem jej, aby v té věci zakročil v náš prospěch. Na to dozvěděl jsem se, že záležitost Čechů londýnských jest nyní shroměna tím, ježto policie lapila vyvězlovce Schumachera, rodem Čecha a mimo to dva Čechi dopadeni v německém klubu. Také okolnost, že Antverpy padly přičiněním děl shotovených v plaňské Školovně a že je obsluhovali čeští dělostřelci, silně nám ublížila v očích vládních orgánů. Než přičiněním p. Steeda, který osobně zakročil u chefa londýnské policie, bylo rozhodnuto, by Čechům, kteří by měli peníze na cestu do Ameriky, bylo dovoleno odjeti a aby zatčenií ostatních bylo pokud možno oddáleno.

Na to odešla asi 30 krajanů do Slovanských Států a jen povoleno, že jim bylo policií vydáno, je

chránilo před zatčením. Definitivně zrušení zatčovacího nařízení vůči Čechům může učiniti pouze parlament a o to také nyní již p. Steed pracuje. Bylo získáno několik irských občanů, veliký Lincoln našel příčinu pro národní dikůvědní a vydal provolání ustanovující poslední čtvrtek v listopadu, 1863, jako den náboženských úkonů a národního dikůvědní. Všichni prezidentové od té doby následovali jeho příkladu a od toho roku, Den Děkuvzdání byl uznáván jako národní svátek. V domově, bez ohledu na církevní příslušenství, den tento jest zachováván jako onen rodinného shromáždění a hodování. Jest to typický americký svátek.

Na základě toho, když člen Korrespondenční Kanceláře Č. A. Ž. přednesl záležitost tu ve schůzi Č. A. Výboru bylo rozhodnuto ihned vše potřebné zaříditi. Byl zaslán kabelogram panu Steedovi do Londýna, jímž formálně byl požádán o přispění krajanů v Anglii se nalézajícím, požádání telegraficky zástupci Pomocného Výboru v Chicago, aby se sčastnili vysláním jednoho delegáta do Washingtonu (bylo odřeknuto) a aby vyslán byl jeden po případě dva delegáti k jevyaslání britskému do Washingtonu, který by tlumočil naši žádost za Čechy anglické přímo v Londýně. — Zástupci p. Voska a p. Tvrdý také již do Washingtonu v pátek odejeli.

Máme za to, že vzhledem ku dřívějším úmlouvám se zástupci new-yorského Č. A. Výboru pro osvobození a podporu českého národa, se vše podaří. Zároveň učiněno opatření, aby ihned byli zaslány anglické vláde i telegramy našich důvěrníků v Paříži a Petrohradu v téže záležitosti.

Zakročeni to a osvobození Čechů žijících v Anglii jest velice důležitým, neboť ubožáci v ležení zatečen se nalézající, dle zpráv nám zaslány, žijí v hrozných poměrech, nemají ani řádného přístřeší, jen jakési stany a musí tam i ženy a děti.

K tomu dodáváme: Delegation doručila anglickému velevyšlanci pamětní spis, v němž objasňuje se stanovisko Čechů, jak ve vlasti, tak za hranicemi, a jejich sympatie, které jsou vlastně se spojením přes to, že čeští vojáci jsou nuceni bojovati pod rakouskými prapory, a zároveň o těchto krocích poslán kabelogram do Londýna.

Odtamtud došla v pondělí následující odpověď: Byly již učiněny kroky, aby s Čechy v Anglii usidlenými bylo zacházeno dobře.

Bolesti a tlačení v žaludku.

"Čtení pánové: Musím Vám sdělit, jak mi účinkovala Severova žaludeční hořká. Trpěl jsem bolestí a tlačení v žaludku a Vaše hořká mi pomohla." Frant. Kolář, Montgomery, Minn. — Takové dopisy nás stále docházejí. Dokazují tu léčivou vlastnost Severovy žaludeční hořké (Severa's Stomach Bitters) jako sílitele, dodavatele chuti a vzpružovatele. Občasná dávka každému hojnou měrou pomůže a jídlo vám bude vždy lépe chutnati. Při zácpě, nestálosti, nezáživnosti, střídavě hořece a jako sílívka u starých, slabých lidí i u konvalescentů — Severova žaludeční hořká jest výtečnou. Cena 50 centů a \$1.00 v lékárnách. Buďte však jisti, že dostáváte Severovu. Kdybyste ji tam nemohli dostat, objednejte si ji přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia. — Advertisement.

Vyprodá se

PRAHA HOTEL.
Dobrá příležitost pro Čecha. Koupě-chtiví necht se přihlásit u: Josef Vaško, 1402 So. 13. St., Omaha, Nebr. 121f

Chorým ženám.

Sestro: Jsem žena. Zuam utrpelí žen a vynašla jsem lék. Trpíte-li bolestem neb jinou ženskou nemocí — různými měsíčními nepravidelnostmi, revmatismem neb jakoukoliv jinou ženskou nemocí, můžete se vyléčiti doma za velmi nízký poplatek. Píšte hned — napište umoc a zašlete že pošlouva listku na odpověď. Adresa: Mrs. A. B. Hun, Box C. 1, South Bend, Ind.

Pěkně zařizeny HOSTINEC

— vlastní —
Frank Bemerád
16. a William ulice, Omaha, Neb.
Vítejte! Mějte hořk, jako i prave importované pilsenské stálo na žem. Kuchelova vlna a smloupi libovltay prodává i ve velkém. — Chťatý zákazník stálo při tuce.